

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1816/2547

นายพงศ์ปณต สนิทผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 55, ป.วิ.พ. มาตรา 60, พ.ร.บ.ทนายความ พ.ศ. 2528 มาตรา 33, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่บุคคลใดจะใช้สิทธิทางศาลโดยเสนอเป็นคดีไม่มีข้อพิพาทตาม ป.วิ.พ. มาตรา 55 ได้นั้น จะต้องมีความหมายสารบัญญัติสนับสนุนว่าเป็นกรณีจำเป็นต้องร้องขอต่อศาลเพื่อรับรองหรือคุ้มครองสิทธิของตนที่มีอยู่ด้วย การที่ผู้ร้องเห็นว่าผู้ร้องซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้แทนนิติบุคคลมีสิทธิที่จะว่าความอย่างทนายความได้ในคดีก่อนตามบทบัญญัติของ ป.วิ.พ. มาตรา 60 วรรคหนึ่ง และ พ.ร.บ. ทนายความ พ.ศ. 2528 มาตรา 33 ดังที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง แต่ศาลชั้นต้นที่พิจารณาคดีนั้นไม่อนุญาตให้ผู้ร้องว่าความอย่างทนายความ ก็เป็นเรื่องที่ผู้ร้องจะต้องดำเนินการต่อไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความ ผู้ร้องจะยื่นคำร้องขอเป็นคดีไม่มีข้อพิพาทเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตเป็นอีกคดีหนึ่งเช่นนี้หาได้ไม่ เพราะกรณีของผู้ร้องไม่มีกฎหมายสารบัญญัติบทใดสนับสนุนให้ผู้ร้องมาใช้สิทธิทางศาลได้

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องเป็นข้าราชการในสังกัดเทศบาลตำบลปากแพรกได้รับแต่งตั้งจากต้นสังกัดให้เป็นผู้แทนว่าต่างพรรคคดี เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2546 ผู้ร้องเป็นโจทก์ยื่นฟ้องคดีแทนหน่วยงานต้นสังกัดตามที่ได้รับแต่งตั้ง ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 278/2546 ของศาลชั้นต้น โดยผู้ร้องได้ยื่นคำแถลงขอให้ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ร้องมีอำนาจว่าความอย่างทนายความได้ เนื่องจากผู้ร้องเป็นผู้แทนนิติบุคคลหรือเป็นข้าราชการจึงมีอำนาจว่าความอย่างทนายความ แต่ศาลชั้นต้นยกคำแถลงโดยวินิจฉัยว่า ผู้ร้องเป็นผู้รับมอบอำนาจให้ดำเนินคดีแทนเทศบาล ไม่มีกฎหมายให้เจ้าหน้าที่ของเทศบาลว่าความอย่างทนายความ ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจว่าความอย่างทนายความได้ ผู้ร้องเห็นว่าเทศบาลเป็นนิติบุคคลย่อมมีสิทธิหรืออำนาจที่จะว่าความอย่างทนายความได้เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา เมื่อไม่มีกฎหมายห้ามเจ้าหน้าที่ของเทศบาลว่าความอย่างทนายความแทนเทศบาล ผู้ร้องก็ย่อมมีสิทธิกระทำได้ตาม พ.ร.บ. ทนายความ พ.ศ. 2528 มาตรา 33 ที่บัญญัติห้ามมิให้ผู้ซึ่งไม่ได้เป็นทนายความว่าความอย่างทนายความให้แก่บุคคลอื่น ก็มีข้อยกเว้นให้กระทำได้ถ้ากระทำในฐานะเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจผู้ปฏิบัติการตามหน้าที่ จากบทกฎหมายดังกล่าวมีเจตนารมณ์เพื่อให้หน่วยงานของรัฐมีอำนาจว่าความอย่างทนายความให้แก่ตนเองในคดีของทางราชการได้ ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้แทนของนิติบุคคลมิใช่ผู้รับมอบอำนาจ ผู้ร้องจึงมีอำนาจว่าความอย่างทนายความได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 60 วรรคหนึ่ง หรือในฐานะข้าราชการผู้ปฏิบัติการตามหน้าที่ตาม พ.ร.บ. ทนายความ พ.ศ. 2528 มาตรา 33 ขอให้ศาลมีคำสั่งวินิจฉัยและมีคำสั่งในประเด็นดังกล่าว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า กรณีตามคำร้องขอของผู้ร้องไม่มีกฎหมายบัญญัติสนับสนุนหรือรับรองให้ใช้สิทธิทางศาลได้ และไม่ปรากฏว่าผู้ร้องถูกโต้แย้งสิทธิอย่างไร ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 55 ให้ยกคำร้อง คำคำร้องเป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา

223 ทวิ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องว่า ผู้ร้องมีสิทธิขอให้ศาลมีคำสั่งตามคำร้องขอของผู้ร้องหรือไม่ พิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่บุคคลใดจะใช้สิทธิทางศาลโดยเสนอเป็นคดีไม่มีข้อพิพาทตาม ป.วิ.พ. มาตรา 55 ได้นั้น จะต้องมีความหมายสารบัญญัติสนับสนุนว่าเป็นกรณีจำเป็นต้องร้องขอต่อศาลเพื่อรับรองหรือคุ้มครองสิทธิของตนที่มีอยู่ด้วย กรณีของผู้ร้องในคดีนี้ไม่มีกฎหมายสารบัญญัติบทใดสนับสนุนให้ผู้ร้องมาใช้สิทธิทางศาลได้ หากผู้ร้องเห็นว่าผู้ร้องมีสิทธิที่จะว่าความอย่างทนายความได้ตามบทบัญญัติของ ป.วิ.พ. มาตรา 60 วรรคหนึ่ง และ พ.ร.บ. ทนายความ พ.ศ. 2528 มาตรา 33 ดังที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง แต่ศาลชั้นต้นที่พิจารณาคดีนั้นไม่อนุญาตให้ผู้ร้องว่าความอย่างทนายความก็เป็นเรื่อง que ผู้ร้องจะต้องดำเนินการต่อไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความ ผู้ร้องจะยื่นคำร้องขอเป็นคดีไม่มีข้อพิพาทเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตเป็นอีกคดีหนึ่งหาได้ไม่ กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ข้ออื่นของผู้ร้องอีกต่อไป อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

องค์คณะ

มนตรี ยอดปัญญา · สายันต์ สุรสมภพ · สุพัฒน์ บุญยกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1816/2547>